

[Dræbøye]

ling af landet i områder, der er forsynet, og områder, der ikke er det.

Der er erhvervspolitikken, hvor en lang række forhold har betydning for samfundsstrukturen, f.eks. detailhandelens udvikling, der rejser spørgsmålet om et koncessionssystem til sikring af tyndt befolkede områders butiksforsyning. Der er discountproblemet. Der er købekort- og Dankortområdet, hvor det i hvert fald skal sikres, at der ikke ved hjælp af disse systemer gennemføres en ny koncentration. Og der er landbrugsudviklingen, som jeg nævnte før.

Områder som disse kan være langt mere væsentlige for realisering af regionplanlægning og landsplanmål end de kommunale boligkvote og erhvervsudlæg, der har været stridspunkterne i regionplanlægningen.

Vi har meget hårdt brug for en offensiv statslig analysevirksomhed vedrørende disse spørgsmål, men det er karakteristisk, at da folketinget forleden drøftede den faste Storebæltsforbindelse, som jo er et af trafikpolitikens mål, forelå miljøministerens landsplanovervejelse, herunder de samlede vurderinger af øst-vest-trafikforbindelserne, slet ikke. De kom først nogle dage efter.

For nogle år siden holdt amtsborgmester Erling Tiedemann, der dengang var formand for Amtsrådsforeningen, men som jo også er venstremand og tilhænger af det nære samfund, et foredrag ved et byplanmøde i Nyborg, og han sluttede dette foredrag med at sige, at vi har brug for en stærk stat. Han forklarede, hvorfor tilhængerne af det nære samfund mente det. En stærk stat er en stat, der kan styre sig selv. I den forstand kan vi godt bruge en stærkere stat, også stærkere, end miljøministeren i landsplanredegørelsen synes at mene. Det er helt afgørende for tilliden til planlægningssystemet, at de sammenfattende, på tværs gående hensyn får en stærkere vægt, at regionplanlægningen med decentraliseringen, som så mange engagerede sig så stærkt i, understøttes af staten. Vi kan ikke acceptere staten som et mangelhovedet uhyre, hvor hvert hoved trækker hver sin vej og i øvrigt kun tænker på sig selv og ikke på helheden.

Også på et andet område synes jeg det er vigtigt at miljøministeren får styrket landsplanhensynene. Her kan ministeren måske siges at have to kasketter på, man det er ikke desto mindre vigtigt, at også landsplanka-

sketten anvendes. Jeg tænker på beskyttelsen af miljø- og naturværdier. Der foregår jo blandt andet i miljøministeriet en væsentlig sektorplanlægning, og her er det nødvendigt, at staten også ved, hvad den vil, når den handler.

Når telestyrelsen vil etablere en kortbølgeradiosender, så skal den også anlægge naturbeskyttelsehensyn. Når ministeren for offentlige arbejder etablerer et nyt dige i Tøndermarsken, burde det være en selvfølge, at de tabte naturværdier så vidt muligt genetaberes. Når D.O.N.G. lader olieledningerne krydse landet, skal der også tages fredningshensyn. Når ministeren for offentlige arbejder anlægger en vej i en sårbar ådal, skulle det være overflødigt med en årelang strid om naturværdierne. Når grundvandet forurenes med nitrat, må også landbrugsministeren tage initiativer til en sikring, f.eks. med de virkemidler, der ligger i driftsoplægninger, osv.

På disse områder optræder ministeren ikke altid håndfast nok over for de mere jordnære sektorinteresser, men det er et spørgsmål om vores hele fremtid, og selv om flere af de eksempler, jeg nævnte, faktisk er endt lykkeligt, er der behov for en indsats på netop dette område – og årsagen til, at de endte lykkeligt, var ikke i alle tilfælde miljøministeren.

Det er altså vigtigt, at ministeren varetager sine landsplanopgaver. Gøres det, tror jeg, at en række kommuner og en række kommunalfolk ikke kun vil opfatte ministeren og hans planstyrelse som en klods om benet, men også vil opleve dem som allierede. Det kan få en væsentlig betydning for planlægningen, at en sådan holdningsændring opnås.

Ministeren er i sin redegørelse en hel del inde på forenkling. Før kommunalreformen og planlovsreformen skrev Erik Kaufmann en bog, der hed »27 slags planer«, som var en konstatering af, at vi allerede dengang havde for mange planer, og at de i øvrigt hang dårligt sammen. Siden har vi fået flere planer på flere offentlige niveauer, og man kan nok spørge sig selv, om det nu overhovedet ser spor bedre ud, end da den kritiske analyse kom.

Men man kan også spørge, når der drøftes forenkling: for hvem? Ønsket må være, at det først og fremmest er forenkling for den enkelte, mere overskuelige retsvirkninger af